

NS Nyhetsbulletin

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1104

11.05.2024 (135)

Michael Kühnen

Den andre revolusjonen Bind II: Folkestaten

Del 1

FORORD

"Folkets stat" er det andre bindet av mitt programmatisk skrift om den kommende andre revolusjonen.

Det første bindet, "Glaube und Kampf" (Tro og kamp), handlet først og fremst om verdensbildet til nasjonalsosialistene i den yngre generasjonen; denne gangen er fokuset på formen og utformingen av det nye riket for alle tyskere.

Vårt hovedkrav i den daglige politiske kampen er:

"LØFT NS BAN!"

For uten en fri utvikling av det fornyede nasjonalsosialistiske tyske arbeiderpartiet blir det ingen nasjonal gjenfødelse. Dette målet, som er ubestridt i kameratkretsen, møter imidlertid fortsatt stor uforståelse i befolkningen:

Misnøyen med det stivnede partisystemet vokser, og nasjonalsosialismen blir også i økende grad sett i et positivt lys. Men man er altfor tilbøyelig til å se nasjonalsosialismen som en styreform som forsvant sporeløst i 1945, snarere enn en idé som har et svar på nåtidens og fremtidens problemer. Derfor er den økende

interessen for Adolf Hitler, hans idé og hans stat mer historisk enn politisk. Dette må vi endre på hvis vi ønsker å bli tatt på alvor som en revolusjonær kraft i folket.

Vi ønsker ikke lenger å bli sett på som "uniformsfetisjister", som "Hitlers harlekiner", vi tilbakeviser slagordet om ånden som står til venstre. Vi planlegger revolusjonen fra høyre og viser tradisjonen og forvandlingen av en levende bevegelse hvis drømmer ikke er begravet:

Drømmer om lov og frihet, om livsrom og verdensmakt, om rase og nasjon, om Vesten og den endelige løsningen på jødespørsmålet, om den tredje vei hinsides kapitalisme og kommunisme, om Volksgemeinschaft der Deutschen.

Jeg ønsker å gi disse drømmene en fast form innenfor rammen av dette andre bindet, ikke for å skape et dogme - vi er ikke blinde dogmatikere - men for å tegne konturene av et nytt, vakrere Tyskland. Jeg driver ikke med statsfilosofi, jeg utarbeider ikke noe regjeringsprogram; men på samme måte som det var nødvendig å presentere prinsippene for vår idé på nytt, uten å gjøre en verdensanskuelse til en ideologi, må vi også presentere våre ideer om fremtidens nasjonalsosialistiske folkestat, men uten å tvinge en mangfoldig folkebevegelse inn i en tvangstrøye. Detaljene overlates til den revolusjonære utviklingen, men prinsippene må komme til uttrykk.

Noen kamerater vil kanskje beskyldte meg for å ville forfalske eller omtolke sannheter og ideer som er nedfelt for all fremtid i "Mein Kampf". Ingenting kunne være fjernere fra min tankegang!

Lederen Adolf Hitler, hans verk og liv, er og forblir den høyeste autoritet og uoppnåelige forbilde for enhver sann nasjonalsosialist, - men tiden står ikke stille; en idé og en bevegelse må kunne forandre seg uten å gi opp sine prinsipper av den grunn; det har den katolske kirke vist oss i århundrer.

Og vi - den nasjonale og sosialistiske ungdommen i et okkupert og knust land - har rett til å tenke på veien til seier. Nostalgi er ingen erstatning for politikk!

Derfor valgte jeg begrepet som undertittel:

nasjonalsosialismen mellom Louis Napoleon og Mao Tse-tung, noe som kan virke fremmedgjørende for enkelte gamle aktivister. Jeg påstår selvsagt ikke at nevøen til den store korsikaneren og den vellykkede kinesiske revolusjonæren var nasjonalsosialister, selv om det absolutt finnes berøringspunkter med bonapartismen og maoismen. Men det handler om noe annet:

Det andre franske keiserdømmet under Ludvig Napoleon er et bevis på at en stor

helt - til tross for at han mislyktes i maktpolitikken - kan inspirere de mindre barnebarna til en vellykket omorganisering.

Men Mao Tse-tung beviste for oss at revolusjonen ikke nødvendigvis trenger å ende i en mett, selvtilfreds "ny klasse" av byråkratiske partifunksjonærer. Han viste revolusjonære over hele verden at et parti som stadig fornyer seg, kan forvise reaksjonens overhengende farer. Men det tredje politiske forbildet for utformingen av den strålende gjenfødselen av vårt rike må være Ernst Röhm, stabssjefen for SA, som skapte begrepet "den andre revolusjon" og ga sitt liv for det.

Men alt dette får bare mening på bakgrunn av Adolf Hitlers titaniske skikkelse og minnet om det stortyske riket, som i tolv år oppfylte tyskernes lengsel etter storhet, verdighet, ære, frihet og sosial rettferdighet, og som falt på grunn av fiendens overmakt og reaksjonens svik. Arven etter våre fedre lever i oss.

En dag vil hevnens dag komme!

I noen henseender vil jeg gjenta det jeg allerede har sagt i "Tro og kamp", men vi ser det nå i en annen sammenheng; for øvrig har Dr. Goebbels lært oss at sannheten ikke kan sies ofte nok.

Jeg skriver også disse linjene mens jeg sitter fengslet, og jeg er klar over farene ved mitt åpne ord.

Men jeg er fri av fødsel! Jeg er tysker - ikke okkupasjonsrepublikaner! Hva bryr jeg meg om de politiske tvangstrøyene til seierherrene fra 45? Jeg sier hva jeg mener!

Det handler om Tyskland. Hvem vil feigt stå tilbake?

SOLEN GÅR ALDRI NED OVER OSS!

1. STATEN

"Imperiet er fred!" - Ludvig Napoleon

Det historiske eksempelet: Det andre keiserriket

I 1815 led Napoleon sitt endelige nederlag.

Slaget ved Waterloo - på Frankrikes side uansett bare en nedslakting av unge,

uerfarne gutter og gamle veteraner fra en europeisk krig som hadde vart i årevis - ble tapt, og den store korsikaneren ble forvist til St. Helena, der han døde bitter og ensom mange år senere.

Med hans nederlag, hans død - så det ut til - døde også drømmene hans. Det mektige franske imperiet, som hadde dekket hele Europa med krig og til slutt dominert det, ble knust. Ingen spor av ham var igjen. Napoleonimperiets symboler, titler og ideer ble forbudt i hele Europa - selv i det beseirede og ydmykede Frankrike. Ørnene lå i historiens støv, begravd under elver av blod og seierherrenes forbannelser.

Imperiets marskalker og dignitærer ble forfulgt og levde et kummerlig liv hvis de ikke tjente det systemet som seierherrene hadde bestemt for Frankrike - Ancien-regimet, det reaksjonære kongedømmet. Tronarvingen, Napoleons eneste sønn, ble oppdratt som østerriksk prins og døde ung.

Franskmennene, som hadde vært kontinentets herrer under keiseren, som entusiastisk hadde tiljublet sin keiser i glansens og suksessens dager, nesten til den bitre slutt, var blitt tappet for blod. Hovedtyngden av hæren hans var blitt igjen i Russland, garden hadde ofret seg i det siste slaget - uten suksess og tilsynelatende uten hensikt. Hundretusener av de beste hadde falt, og likevel hadde keiseren tapt.

I Frankrike snakket man om Cæsar-manien, om det blodige udyret, om stormannsgalningen som hadde ofret sitt folk for uhemmet personlig ærgjerrighet, for en forfengelig higen etter ære. De som fortsatt hevet røsten til forsvar for det tidligere regimet som var sporeløst forsvunnet, slettet fra jordens overflate, sto i fare for å bli revet i stykker av opinionen eller av restaurasjonens håndlangere. Det var få som var lojale mot keiseren, uten mot og uten håp. Imperiet - som bare hadde eksistert i ti år - var en drøm. En uoppnåelig lengsel for de få trofaste, et mareritt for de fleste. -

Mange år senere, når keiserens kiste overføres fra St. Helena til Paris, har stemningen blant folket endret seg. De gamle ropene "*Vive l'empereur!* - *Lenge leve keiseren!*"

Brødrene og marskalkene til den store døde mannen står foran kisten i sine historiske uniformer. Men det var bare melankoli, ikke en fremtid. Ropene fra folkemengden - som på ingen måte utgjorde flertallet av folket - var for en død mann som bare hadde minnet om sine seire. Det fantes ingen arvtager og intet håp om en ny begynnelse. Hvordan skulle den se ut?

Alle Europas stater var blitt enige om aldri mer å tolerere en Napoleon i spissen for den franske nasjonen, og de støttet det korrupte kongedømmet med all sin

makt. Dette systemet var ikke spesielt populært blant folket, men det sikret en viss velstand, økonomisk stabilitet og fred. Og det advarte ustanselig om de alvorlige konsekvensene som uunngåelig ville følge av bonapartismen, som allerede en gang hadde ført til katastrofe for nasjonen. Enhver bevegelse fra de svake gruppene som var lojale mot keiseren, ble knust. Folket forble likegyldig.

I det fjerne Sveits satt det på den tiden en ung mann med merkelige, vanvittige drømmer; hans morsmål - fransk - snakket han med en merkelig, tysk aksent, og i Frankrike hadde han innreiseforbud. Hans navn: Louis Napoleon, en nevø av keiseren.

Han var ikke noe geni, men heller ikke dum. Ikke en overbevisende, altoppslukende personlighet som onkelen, men han hadde mot: mot til å bli gal! For var det ikke vanvittig av denne unge eventyreren å gjøre krav på den franske keisertronen? De fleste bare lo, noen fulgte mistenksomt med på det han foretok seg, bare noen få tusen mennesker trodde på ham:

Veteraner fra Napoleonskrigene og noen få unge mennesker som syntes de ble kvalt i det avtroppende kongedømmets innestengte borgerlighet. De som lo, fikk rett: To latterlige kuppforsøk fra prinsens side mislykkes, det andre fører til arrestasjon og årelangt fengselsopphold, som han til slutt klarer å flykte fra til utlandet og etterlate seg ruinene av sine drømmer.

Tretti år etter keiserdømmets fall begynte restaurasjonens stabilitet å falme. De økonomiske vanskelighetene vokste, arbeidere og ungdom gjorde opprør, og kongen flyktet.

I 1848, 33 år etter Waterloo, seirer revolusjonen.

Bonapartistene var bare en del av denne revolusjonære frihetsbevegelsen, og på ingen måte den største. Snarere en liten minoritet av drømmere og eventyrere, men forbudet hadde endelig falt! Fortsatt var det knapt noen som trodde at et nytt keiserdømme var mulig - bare noen få ønsket det, men bonapartistene fikk nå lov til åpent å minnes den døde keiserens bragder og storhet, og i løpet av disse månedene ble Napoleon endelig en nasjonalhelt. Det har han forblitt den dag i dag.

Presidentvalget samme år ble en sensasjon for den unge republikken. Ingen av de mange politiske gruppene i landet hadde forventet dette :

Ludvig Napoleon, som knapt noen i Frankrike kjente personlig, hvis tilhengere hadde vist seg åpent for første gang etter flere tiår med forbud, som hittil bare hadde gjort franskmennene oppmerksomme på seg selv gjennom mislykkede eventyr, ble valgt til president med overveldende flertall! "Frankrike har ikke valgt

en person, men et navn - Napoleon", sa politikerne.

Men flere sensasjoner fulgte. Overrasket og sjokkert sto de utenlandske maktene hjelpeløse overfor det fullbyrdede faktum. De truet med at de ville akseptere en president Napoleon - men aldri en keiser Napoleon.

"Imperiet betyr krig!" sa de, og dette ble gjentatt en million ganger i Frankrike av motstanderne av prinsens president. For dem alle betydde imperiet: krig, utvidede grenser, stadige kamper, et underkuet Europa, et fornyet verdensimperium i romersk tradisjon. Utlandet kunne ikke akseptere dette, og franskmennene selv var redde for en ny utgave av alle staters utryddelseskrig mot et napoleonsk Frankrike.

Det virket som om det bare var to veier igjen for prinsens president:

Ludvig Napoleon var i stand til å ta opp arven etter onkelen der han hadde mislyktes og ta opp krigen. Få ville ha fulgt ham, og han hadde ikke arvet keiserens militære geni. Hvordan kunne han håpe på å vinne der den store døde mannen ble beseiret?

Den andre måten var å gi avkall på keisertronen og forvandle bonapartismen til en demokratisk republikansk bevegelse. Det ville ha vært å gi avkall på grunnlaget.

Louls Napoleon valgte den tredje vei, noe som forbløffet alle, sikret ham en plass i historien og gjorde ham til et politisk forbilde for oss nasjonalsosialister. Han reiste rundt i landet for å promotere en fornyelse av Napoleon-imperiet. Men hver av talene hans ble avsluttet med den trassige, til å begynne med utrolig klingende erklæringen: **"Imperiet er fred!"**

Ludvig Napoleon forrødte ikke den store arven han følte seg forpliktet til, han tok bare konsekvensen av onkelens nederlag uten å røre ved sin berømmelse eller endre sine mål:

- Frankrike som stormakt - men takket være økonomisk suksess og tekniske fremskritt.
- Endre grensene - men gjennom økonomisk og politisk press.
- Frankrike som den avgjørende makten på kontinentet - men gjennom dyktig diplomati.
- Romersk tradisjon - men uten krig.

"Imperiet er fred!"

Louis Napoleon minnet om keiserens store innenrikspolitiske bragder - administrasjon, rettspleie, økt selvbevissthet og selvtillit i folket, nasjonal enhet og entusiasme - og lovet å bygge videre på dem.

"Imperiet er fred! I likhet med keiseren har jeg store erobringer å gjøre", sa prinspresidenten og snakket deretter om fattigdomsbekjempelse, teknisk og økonomisk fremgang og Frankrikes indre storhet.

I 1852 opphevet Ludvig Napoleon den republikanske forfatningen, og i en folkeavstemning utnevnte et stort flertall av franskmennene ham til keiser. Han kalte seg Napoleon III, og utlandet forholdt seg rolig. Det umulige var oppnådd:

37 år etter Napoleons totale nederlag og utstøtelse var det igjen en fransk keiser fra huset Bonaparte!

Resten er historie. Under keiserdømmet, som forble stabilt frem til det militære nederlaget mot Tyskland i 1870, gjorde Frankrike enorme fremskritt. Det moderne Paris vokste frem, jernbanen, åpningen av landet, industrialiseringen, den flere tiår lange rollen som megler på kontinentet. Ludvig Napoleon var ikke noe geni, men han gjorde sin plikt som fransk patriot og arving etter en stor mann. Ingen monumenter vitner om ham, han er glemt.

Men den store Napoleon, den en gang tilsynelatende mislykkede keiseren, regnes som den største franskmannen i forrige århundre - og det var han sannsynligvis også. Det han påbegynte og nevøen hans videreførte, med utgangspunkt i nullpunktet, formet Frankrike til Grande Nation.

Lov og frihet

I en nasjon finnes det tre politiske nivåer:

- Den historiske oppgaven og betydningen av nasjonens liv
- Styring av stat, regjering og økonomi
- Utformingen av den enkelte borgers personlige livssfære.

Når vi tenker på den nasjonalsosialistiske folkestaten, presser det første nivået - meningen med vår historiske eksistens - seg på. På samme måte som den enkelte fortviler over sin lykke og sitt liv hvis han ikke lykkes i å fylle det med mening, går også en nasjon til grunne hvis den misforstår sin historiske misjon, ikke lenger ser noen mening med seg selv, eller hvis den oppfatter kampen om massesjelen annerledes.

Denne tilstanden er iøynefallende i de demokratiske regimeene i Vesten. De kaller seg "pluralistiske samfunn", det vil si at de - om enn bare i teorien - gir full frihet til enhver politisk, ideologisk og religiøs overbevisning. I vår studie av den liberale kapitalismen har vi allerede slått fast at denne friheten er svært begrenset i for eksempel Forbundsrepublikken Tyskland:

Det er den såkalte "frihetsdemokratiske grunnordningen" (FDGO), som skal være det bindende grunnlaget for det okkuperte tyske samfunnet og dermed etablere den liberalistiske ideologiske staten. I virkeligheten tjener FDGO bare til å holde et lite lag av elementer som er fremmede for folket ved makten.

Mens demokratene daglig ser bort fra sine egne prinsipper - for eksempel den grunnleggende retten til ytrings- og forsamlingsfrihet - er reelle rettigheter for vanlige folk fullstendig fraværende - for eksempel retten til arbeid - og en følelse av nasjonalt liv er ikke engang forsøkt siden gjenforeningsbudet i grunnloven er fullstendig forlatt i det praktiske politiske arbeidet.

Selv om Grunnloven ikke engang er helt dårlig i teorien, er den definitivt ikke egnet som et felles ideologisk fundament for nasjonen vår. En herskende klikk uten visjoner og mål kan ikke være et forpliktende fundament for å opprettholde makten.

Den gjenværende friheten som kan utnyttes av slike grupper, som systemet ikke ser noen fiende i, men bare en slags hoffnarr, er imidlertid tilstrekkelig til å forhindre at vårt folk står samlet og dermed driver hjelpeløst mot fremtidens klipper.

For oss nasjonalsosialister kan derfor Vestens retts- og samfunnssystem bare ha en instrumentell betydning. Vi anerkjenner demokratenes lover i viljen til å eliminere dem for å bane vei for folket inn i en trygg fremtid. Vi må lete andre steder etter meningen med vår völkische eksistens. Den grunnleggende forutsetningen for denne meningen er imidlertid selve eksistensen av en nasjon. Lov og frihet kan ikke skilles fra hverandre.

Også det tyske folket må gjenvinne retten til enhet og friheten til selv å forme sitt nasjonale liv. Så lenge Stor-Tyskland ikke er organisert som en handlekraftig stat og eksistensen ikke kan sikres gjennom fredsavtaler, vil tysk politikk alltid forbli provisorisk og usikker. Det er bare på grunnlag av folkets rett og frihet at våre refleksjoner om Volksstaat får mening.

Som tidligere nevnt er Stor-Tyskland en naturlig rettighet for vårt folk.

Kampen for Stor-Tyskland er en avgjørende prøvestein:

Dette viser hvem som kjemper for vårt folks rett og frihet og hvem som bare snakker om det. I kampen for Stor-Tyskland har den tyske frihetsbevegelsen samlet seg, og her har demokratiet allerede mistet enhver moralsk rett til å fortsette å forme vårt folks skjebne!

I lys av verdenssituasjonen er det tilgivelig at gjenforening, selv mer enn tretti år etter våpenhvilen, har forblitt et uopnåelig mål. Men det er en forbrytelse mot vårt folks historiske misjon at demokratene tillot at enhet verken ble oppfattet som et mål eller en oppgave i dag.

**NSDAP/AO er verdens største organisasjon.
Nasjonalsosialistisk propagandaleverandør!
Trykte og nettbaserte tidsskrifter på mange språk
Hundrevis av bøker på mange språk
Hundrevis av nettsteder på mange språk**

NSDAP/AO nsdapao.info